

Mokyklos žinios

Gimnazijos moksleivių leidinys

Leidžiamas nuo 1996 m.

Nr. 2 (121). 2015 m. spalio

*Laikraščio numeris skiriamas
Dailės galerijos jubiliejaus šventei*

Padeda suprasti pasaulio grožį

1931 metais gimnazijoje atsirado pirmasis paveikslas. Bėgant metams, ėmė jų gausėti. Vieni gimnazijai buvo dovanojami, kiti – įgyjami kitaip. Paveikslų prigausėjo tiek, kad po truputį besipildžiusi kolekcija tapo didinga galerija. Dabar mūsų gimnazija – vienintelė Lietuvoje, turinti Dailės galeriją, kuri šiemet skaičiuoja 40-uosius metus!

Dailės galerijos įkūrimo idėjos pradininkas – poetas Mykolas Karčiauskas (beje, šis žmogus buvęs gimnazistas, 1958 m. abiturientų laidos auklėtinis). 1975 m. gimnazija jau buvo sukaupusi 46 paveikslus. Tuomet garbus pedagogas Romualdas Paškevičius kartu su Mykolu Karčiausku sugalvojo, kad šiuos paveikslus galima eksponuoti.

Poetas Mykolas Karčiauskas

Poetas M. Karčiauskas ne tik prisidėjo prie galerijos atidarymo, bet ir pats 1972 m. mokyklos įkūrimo 50-mečio proga padovanojo net 30 profesionalių dailininkų darbų.

Paveikslų ir toliau gausėjo. Vertingus meno kūrinius dovanavo abiturientų laidos, dailininkai, kraštiečiai, visuomenės atstovai. 2004 m. Mažoji paveikslų galerija jau buvo taip „išaugusi“, kad pradėta vadinti tiesiog Dailės galerija.

Mokytojas Romualdas Paškevičius

Labai vertiname ir didžiuojamės tuo, kad Petro Kalpoko paveikslas „Vakaras“ (1926 m.), skulptoriaus Vinco Grybo bareljefas „Petras Vileišis“ (1930 m.), Antano Žmuidzinavičiaus paveikslas „Nemunas ties Jurbarku“ (1931 m.) ir Jono Šileikos „Kauno Linksmakalnis“ (1938 m.) įregistruoti kaip saugomi Lietuvos dailės paminklai. Tai didžiulė kultūrinė ir materialinė vertybė.

Paveiksmai turi ypatingą galią. Be jų gimnazijoje būtų tuščia, nejauku, pilka... Vaikštinėjant koridoriais, būnant aktų salėje ar kitoje vietoje, jie visada patraukia mūsų dėmesį. O gimnazijos svečiams galerija – tikras akių džiaugsmas ir netikėtumas! Kiekvienas paveikslas vis kitoks, skleidžia vis kitokią energiją. Paveiksmai verčia susimąstyti, skatina ir mūsų kūrybą. Nuostabi harmonija sukelia gražias mintis, skatina domėtis menu, suprasti pasaulio grožį, esmę...

Didžiuojamės, vertiname ir esame dėkingi už šį turtą tiems žmonėms, kurie prieš 40 metų įkūrė galeriją, ir tiems, kurie per šiuos 4 dešimtmečius ją rūpinosi, prižiūrėjo, gausino.

Redaktorė Iveta

*Jubiliejaus logotipo autorius –
mokytojas Vytautas Stravinskas*

Ar pažįstame mūsų gimnazijos jaunuosius dailininkus?

Gimnazijos dailės galerijos sukaktis svarbi ir dabartinei gimnazijos bendruomenei, ir buvusiems mokiniams bei visiems Pasvalio krašto žmonėms. Šia proga nusprendėme pakalbinti gimnazistus, kuriems labai artimas dailės menas ir kurių darbais galime didžiuotis.

Ugnė Juozapavičiūtė

– *Papasakok, Ugne, kaip ir kada nusprendei, kad nori mokytis kūrybos paslapčių dailės mokykloje?*

– Galima sakyti, jog visą savo gyvenimą sieju su daile. Nuo pat mažens gyvenu su teptuku rankoje, tad iškart, pradėjusi eiti į pirmą klasę, žinojau, jog tikrai verta pabandyti kurti. Na, kažkaip ir „užkibau“... Iki šiol džiaugiuosi, kad turėjau galimybę net aštuonerius metus tapyti. Tai yra mano didžiausia aistra!

– *Ar galėtumei įvardinti patį gražiausią, galbūt apdovanojimą pelniusį savo darbą?*

– Iš tiesų, apdovanojimų pelniusių darbų neturiu. Sakyčiau, net nebuvo labai didelių galimybių kur nors dalyvauti. Visus aštuonerius metus kūriau savo malonumui. Tačiau pats reikšmingiausias man yra baigiamasis, diplominis, darbas „Sūpuoklės“, nes tame darbe atskleidžiau visą save. Man jis be galo svarbus.

„Sūpuoklės“

– *Kokia dailės sritis Tau labiausiai patinka? Kurioje gali daugiausiai save atskleisti?*

– Dabar užtikrintai galiu pasakyti, jog tapyba. Iš tiesų žemesnėse klasėse jos nemėgdavau, tačiau kai pradėjau tapyti su kitomis priemonėmis, viskas pasikeitė. Beprotiškai pamilau tapybą! Mane šioje dailės srityje viskas žavi: potėpiai, spalvų

gamos, maišymas. Šių dalykų nė vienoje kitoje šakoje negali perteikti. Be to, labai gerbiu savo mokytoją Aldą Pleirį, kuris man duoda kūrybos laisvės. Galiu improvizuoti – savo darbuose sukurti naują pasaulį, tokį, kokį įsivaizduoju aš. Ir man tai labiausiai patinka!

– *Ką galėtumei pasakyti apie mūsų Dailės galeriją? Kuris paveikslas Tave labiausiai žavi?*

– Labai didžiuojuosi, jog mūsų gimnazija turi tiek nuostabių meno kūrinių. Visi paveikslai mane žavi jau nuo pirmos dienos gimnazijoje. Labiausiai į akį krito Petro Kalpoko paveikslas „Vakaras“. Kūrinio spalvos, perteikta nuotaika mane tiesiog pakerekėjo.

Interviu rengė Dominyka Vaitekūnaitė

Aušrinė Jackevičiūtė

– *Papasakok skaitytojams apie save, savo pomėgius, laisvalaikį.*

– Man 17 metų. Turiu įvairių pomėgių: tai knygų skaitymas, gamtos, žmonių fotografavimas, muzikos klausymas, keliavimas, rankdarbių kūrimas. Tačiau dėl mokslų pastaruoju metu neturiu daug laiko, o kai turiu laisvą minutę – išnaudoju ją piešdama. Šis užsiėmimas man leidžia pamiršti rūpesčius, nesėkmes, pralinksmina, kai man liūdna.

– *Papasakok daugiau apie pomėgį piešti. Ar seniai tuo užsiimi?*

– Net negalėčiau įvardyti tos akimirkos, kai pirmą kartą paėmiau pieštuką į rankas. Kiek save pamenu, nuo pat mažų dienų mėgau piešti. Turbūt gimiau su pieštuku rankose... ☺

– *Kas Tave įkvepia, ką piešti mėgsti labiausiai?*

– Mane įkvepia gražūs talentingų menininkų kūriniai, siekis pačiai tobulėti kiekvienu savo darbu. Labiausiai mėgstu piešti žmones. Negaliu tiksliai atsakyti, kodėl taip yra, nes pati dar nesuradau atsakymo į šį klausimą. Gal dėl to, jog nepaprastai mėgstu vaizduoti žmogaus akis – jos tarytum veidrodys, kuriame gali pamatyti žmogaus sielą, jausmus. O gal apskritai žmogus man atrodo pats gražiausias, tobuliausias objektas.

– Ar lankai kokius piešimo kursus, dailės mokyklą, ar esi savamokslė?

– Esu savamokslė, niekada nelankiau dailės mokyklos ar piešimo kursų.

– Planuoji sieti ateitį su šia meno kryptimi?

– Nors ir piešimas – mėgstamiausias mano užsiėmimas, ateities su juo nesieju, planuoju studijuoti visai su menu nesusijusius mokslus, tačiau žinau, jog šio hobbio tikrai niekuomet neapleisiu.

– Ar jau buvo galima kur nors išvysti Tavo darbų parodą? Jei taip, kur?

– Kol kas mano darbų dar nebuvo jokioje parodoje, tiesa, keletą esu publikavusi internete, tai lyg ir savotiška virtuali parodėlė.

– Planuoji savo darbų parodą ateityje?

– Niekada rimtai apie tai nesusimąščiau, tačiau ateityje, jei gaučiau pasiūlymą surengti parodą, galbūt ir neatmesčiau galimybės parodyti savo darbus kitiems žmonėms.

– Ačiū už atsakymus. Sėkmės kūryboje.

Kalbėjosi Kotryna Kraptavičiūtė

Augustinas Likas

– Augustinai, ką Tau reiškia žodis „dailė“?

– Tai kūryba išreikštos menininko emocijos, vizijos bei jausmai. Savo emocijas išreiškiu baltaame popieriaus lape. Dailė gyvenime man reiškia labai daug.

– Kiek laiko užsiimi šiuo menu ir gal prisimeni, kada supratai, jog Tave traukia dailė?

– Nuo pat mažų dienų „keverzojau“ lape. Viskas vyko palaipsniui. Piešimas man patiko, tada pradėjau lankyti dailės mokyklą. Ją baigiau. Dabar laisvalaikiu piešiu.

– Šiam menui reikia kruopštumo, kantrybės, laiko... Ar buvo akimirų, kai norėjosi viską mesti?

– Būdavo akimirų, kai norėdavosi viską juodai užtapyt ir išmest...

„Sapnai“

– Ar Tavo darbų galima pamatyti parodose?

– Buvo galima pamatyti, kai baigiau dailės mokyklą. Tapiau klounus, tai buvo mano kūrybinis darbas. Jis kabėjo Pasvalio krašto muziejuje. Beje, šis darbas atėmė daugiausiai jėgų ir nervų. Buvo akimirų, kai nebeturėjau jokių minčių. Prie šio darbo reikėjo užtrukti ilgai, nes jis buvo didelis, o norėjosi geriausio...

– Užsiimi tik daile ar turi ir kitokių pomėgių?

– Taip, turiu ir kitokių pomėgių. Mėgstu muziką, groju gitara. Taip pat mėgstu sportuoti. Lankau karatė jau 7 metus. Turiu rudą diržą. Rudasis diržas pažymi mokinius, kurių karatė technika jau patikima, kovos dvasia pastovi. Tam reikia labai daug jėgos, kantrybės, ištvermės.

– Ar dailė yra Tavo ateities planuose?

– Planuoju studijuoti ką nors, kas susiję su daile, bet dar tiksliai nežinau. Kitais metais bandysiu laikyti egzaminą.

– Ačiū už atsakymus, Augustinai! Linkime sėkmės ateityje ir tikimės, kad Tavo darbais ir toliau galės žavėtis žmonės!

„Miškas, paskendęs naktį“

Interviu rengė Iveta Janušauskaitė

Paveikslų interpretacijos ir improvizacijos

Justė Kačerauskaitė

Pagal Laimos Skrebytės paveikslą „Prie ežero“

Amžinieji

Tokią valandą, kai nežinai, ar dar naktis, ar jau rytas, niūrūs ir susimąstę gamtos dievai sėmė ramybę iš tamsių Ežero vandenų.

Rytuose šviesiojo Saulės veido dar nebuvo matyti, bet vienas kitas išvargintas kovos su šešėliais Jos pasiuntinys spindulėlis jau glaudėsi prie veidrodinio Ežero paviršiaus.

Kartais lygų it stiklas vandenį paliesdavo Vėjas, per pilkus paežerio žolynus užbėgęs pasisveikinti, pasisemti jėgų ir atiduoti pagarbos vyresniems dievams.

Bet štai ir šią ramybės oazę lyg Sacharos smėlis pamažu užkariauja neįveikiamas Gėris ir naujos Dienos pradžia. Iki tol, kol atvirai nusijuokusi Šviesioji Deivė vėl užleis sostą šaltam Princui Mėnuliui.

Aivita Gegevičiūtė

Pagal Sofijos Veiverytės paveikslą „Smuikininkas“

Koncertas

Tyliai įslenku į salę. Prasispraudžiu kuo arčiau. Pakeliu galvą ir sustingstu. Ant scenos, išplėstas iš tamsos ryškios prožektoriaus šviesos, stovi vyras. Jis trumpai linkteli galva, palaukia, kol nurims plojimai, ir susikaupia. Smuikininkas pakelia stryką ir švelniai priliečia prie stygų. Pasigirsta pirmieji garsai.

Aukštos natos skrieja aplink mane, virpina kūną taip, kad net pradėdu šiuurpti. Mano širdis muša ritmą kartu su smuiko garsais. Įdėmiai stebiu smuikininką. Jis, pakreipęs galvą, užsimerkęs, juda kartu su melodija. Jo veido išraiška tarytum atskleidžia tai, ką jis jaučia giliausiose sielos kampučiuose. Kartais smuikininkas atsimerkia, jo akyse matyti gyvybė, prasmė, aistra...

Martyna Rastauskaitė

Pagal Aurelijaus Kovaliovo paveikslą „Pervalkų kaimo sodyba“ (studentų plenero darbas)

Čia gražūs paprasti dalykai

Pervalkuose, nedideliame kaimelyje, sodyba prie sodybos glaudžiasi. Nieko išskirtinio neturi ir ši – medinių rąstų senovinė sodyba. Kas joje įdomaus?

Galbūt kažkam šis paveikslas net pasirodys niūrus, bet juk nebūtinai ryškios spalvos, kad įžiūrėtumei vaiskumą... Iš tiesų gan blankių spalvų derinys – ryškiai geltonas namelis... Žiūri į paveikslą ir matai: auga beržai, pušys... melsvas dangus, vešli žolė... Tai mūsų Lietuva! Tokia turtinga... Paprasti dalykai čia tokie gražūs...

Senoviniai nameliai – pilkšvi ar geltoni – visi turi tą dvasią, kurios neturi joks kitas kraštas.

Dominyka Vaitekūnaitė

Pagal Kazimiero Naruševičiaus paveikslą „Alėja žiemą“

Žiemos rintis

Taip nyku... Žiemą neišgirsi švelnios paukščių giesmės. Nepamatysi akiai mielo žaliuojančio tako. Nesugebėsi išvelgti gyvybės... Viskas sušalę, sustingę. Rodos, mirę. Išgali tiktai smarkiai įkvėpti geliančio oro ir atsiremti į vienišus, liaunus medžius. Sugebi tik lengvai priglusti prie šakoto medžio.

Ir laukti... Laukti, kol alėja žengs pavasaris – šiltas, spalvingas ir gelbėjantis gamtą nuo išalo. Nuo vienatvės ir stingdančio šalčio...

Bet juk gamta ir yra gyva tuo: tikėjimu, viltimi, kad net ir po žvarbiausių žiemų visada ateina šiluma. Tik reikia mokėti laukti...

Laukti ir stebėti sušalusią gamtą medžių alėjoje.

Reda Grigaitė

Pagal Birutės Stančikaitės paveikslą „Nesugrąžinama“

Nesugrąžinama

Juoda dėmė.
Ištiško.
Gyvybės siūlas
Nutrūko.

Mamos širdis.
Pajuto.
Pasaulį apgaubė
Tamsa.

Laikrodis sustojo.
Dvylika.
Laivai priplaukė
Bedugnę.

Mintys glosto.
Prisiminimus.
Motinos duktė
Nesugrąžinama.

Inesa Židonytė

Pagal Ričardo Vaitiekūno paveikslą „Skaitant knygą“

Kvailys

Brrr..! Skambutis į pietų pertrauką. Visi kaip pabaidytų stirnų kaimenė puolė pro klasės duris, kartu nusinešdami ir mane. Visus valdo bendras instinktas – noras kuo greičiau pavalgyti. Didžiulė minia braunasi prie durų, lipdami vieni kitiems ant kojų, kikendami, jei kažkas kažkam, spraudžiantis prie durų, trenkė su alkūne...

Darosi tvanku. Mane spaudžia iš visų pusių, o aš laikau knygą prie krūtinės, galvodamas tik apie tai, jog greit išsivaduosiu iš šios makalynės.

Galiausiai pavyksta ištrūkti į lauką. Giliai įkvėpiu. Plaučiai prisipildo vėsaus rudens oro. Atsiplėšiu nuo minios ir patraukiu į savo pamėgtą vietą po alksniu. Susirangau prie kamieno, kuprinę pasikišu po nugara ir iš laimės atsidūstu. Knygą vis dar spaudžiu glėbyje. Pasidedu ją ant kelių. Kelias minutes žvelgiu į viršelį, paskui atsiverčiu vietą, kurioje baigiau.

Pasineriu į fantazijos pasaulį. Realus pasaulio aplink mane nebelieka. Visi aplinkiniai garsai, kvapai ir vaizdai išnyksta. Prieš akis iškyla gūdi giria, kuri beveik nepraleidžia saulės šviesos... Užuodžiu sakų kvapą ir aitrų prakaito tvaiką... Girdžiu kažkokį neaiškų padarą, krebždatį netoliese... Knygos veikėjo jausmai virsta mano paties jausmais.

Staiga mane ištraukia iš knygos pasaulio į tikrąjį. Apsižvalgau aplink.

Pro šalį ėjo mokiniai. Jie juokėsi ir vis rodė į mane pirštais, ir dar garsiau juokėsi. Susigūžiau ir vėl bandžiau įsitraukti į knygos siužetą, bet išgirdau kažkurį iš mokinių sakant:

– Žiūrėk, ir vėl jis skaito. Nejau nesupranta, jog skaito tik kvailiai?

– Todėl ir nesupranta, nes jis ir yra KVAILYS! – šaukia antras.

Įsispitrijau į puslapį. Gumulas įstrigo gerklėje... Turėčiau jau būti pripratęs prie tokių šnekų, juk girdžiu jas beveik kasdien. Bet vis vien skaudu.

Nieko... Kvailiai jie. Ne aš.

Konstantinas Katuškevičius

Pagal Kazio Ambramavičiaus paveikslą „Jūra“

Tikroji jūra

Jūra. Ji teikia tiek daug emocijų: tu gali apsiverkti arba apsidžiaugti. Jūros krantas – tai tokia vieta, kur gali susikaupti ir atrasti tikrąjį save.

Man labiausiai patinka jos ošimas. Jei prie jūros nėra žmonių, tai gali išgirsti bangų mušamą ritmą, kuris labai greitai užhipnotizuoja, ir tu pradedi kaip gyvatė šokti pagal jos grojamą dainą. Tada valandos pradeda bėgti lyg minutės... Tu pasiklysti laike. Nesupranti, ar tai vyksta iš tikrųjų, ar sapne...

Ateina vakaras. Saulė pradeda leistis žemyn, o jūra nusidažo oranžine spalva. Tas vaizdas priilygsta visos dienos kulminacijai. Jis kaskart būna kitoks. Jo nebus niekada tokio pat. Jis yra vienintelis ir nepakartojamas.

O tada, aišku, eina naktis. Dienos pabaiga.

Kotryna Kraptavičiūtė

Pagal Gražinos Didelytės paveikslą „Giesmė apie medį“

Kūnas medyje

Vėl ruduo peša
kailį nuo tirtančio
medyje kūno

Taip kasmet
be jokios skubos
kaip maldą kartoja

Dreba medyje kūnas
ir klykia dvasia
kas rudenį jau
amžiais

Girdisi kartais
per audrą kai
šakomis mintys
bando pabėgti

Dailės galerijos jubiliejaus proga kreipėmės į gerbiamą poetą Mykolą Karčiauską, prašydami pasidalinti mintimis apie tai, kas buvo prieš 40 metų ir kas regisi dabartyje bei vaizduojasi ateityje.

Mes jau negalime būti šiokie tokie

Ar galima pasakyti ką nors naujo apie tai, kas jau buvo, kas jau yra? Tai Jums geriau žinoti. Aš žinau tik tiek, kad turėjau šviesią idėją: ką nors padaryti, kaip nors, kad mokykloje būtų daug daug paveikslų... Grožio ir šviesos.

Ilgai žiūrėjau vaikščiodamas po mokyklą anais laikais ir galvodavau: kodėl tų paveikslų tiek mažai? Jie man visi buvo matyti iš „Naujosios romuvos“ puslapių, išskyrus didelį Stalino portretą... Tiesa, žinojau baisią paslaptį, kad kitoje Stalino portreto pusėje, ant tos pačios drobės, nutapytas Respublikos prezidentas Antanas Smetona. Kas jį nutapė, nieks nežinojo ir nesiskelbė, vėliau portretas buvo nukabintas ir užmestas pastogėje, kad niekas nematytų. Kaip sužinojau dar vėliau, šitas dvigubas portretas dingo, kažkas pavogė. Aišku savaime, kad dabar jis kabo kita puse į žmones. Norisi sužinoti, kas tapė, nes bet kam Ekscelencijos portreto įstaigoms tapyti neužsakydavo.

Džiaugiuos, kad Mokyklos Galerija gyvuoja jau keturiasdešimt metų, gražiai byloja apie meną ir žmogaus pasaulį. Mąstau, kad dailės darbų mokykloje tik daugės, gal atsiras ir jai pritaikytos patalpos, speciali Dailės (Meno) biblioteka, bus organizuojamos dailininkų parodos, plenerai, visko bus, ko reikia žmogaus sielai, jo tobulėjimui. Į mokyklą bus įsileista daugiau gyvenimo, daugiau pasaulio, kuris neleidžia žmogui sustabarėti. Kaip dažnai, kai išgirstu kur nors ištariant žodį „pasaulis“, aš girdžiu – Pasvalys. Gal darausi priekurtis, bet gerai suprantu, kad Pasvalys ir yra Pasaulis, tik mes vis dar nenorime to pripažinti. Snūduriuojame. Mus – neapsikentusios, grūmodamos – žadina smegduobės. O mes vis migdom save ir migdom, o tai reiškia – mindom ir mindom.

Praregėkim kaip meno pasaulis, atsiprašau – Meno Pasvalys, kaip Mokslo Pasvalys, mes išgyvensime Jo unikalumą, puoselėsime aktyvią, kreipiamą į ateitį kūrybą. Mes tokie turime būti, negalime būti bet kokie, šiokie tokie...

*Bičiuliškai,
Mykolas Karčiauskas*

Dailininkai apie mūsų gimnaziją ir galeriją

„Nustebinta to, ką čia pamačiau. Jaučiu didelę meilę mokytojų, kurie čia dirba, menui, mokiniams, savo miestui. Norėtusi, kad mokiniai tai pajustų, suvoktų, kad ką jie turi mokykloje, yra neįkainojama. Ne tik todėl, kad yra galerija, o todėl, kad ir kiti meno žmonės, net ne iš Pasvalio, pagalvoja, kuo jie galėtų prisidėti prie grožio, kuris čia tvyro...“

Dailininkė Nijolė Vilutienė, 2000 m.

„Jubiliejus yra tik data, tik skaičius. Jūs šį turtą – galeriją, jos kūrinius – turite kasdien. Tuo ir džiaukitės, kad matyti, gėrėtis, suvokti ir priimti Jūs turite dar daug laiko.“

Dailininkė Nijolė Šaltenytė, 2000 m.

„Tėvai gali būti ramūs, kad jų atžalos gaus šioje gimnazijoje visa, kas reikalinga harmoningai asmenybei ugdyti.“

Dailininkas Arvydas Každailis, 2005 m.

„Tęskite, papildydami pradėtą Dailės galerijos darbą – dešimtmetis vienas, kitas – ir neįkainojamą turėsite galeriją, – linkiu laimėti TIKRĄ mokyklos galeriją – atvirą miestui.“

Monumentalistė Nijolė Vilutytė, 2005 m.

„Dėkoju mokyklai už kultūros puoselėjimą ir išskirtinės kultūrinės atmosferos jaunajai kartai sukūrimą.“

*Architektė Giedrė Rauduvaitė-Miknevičienė,
1995 m.*

Knygos gimnazijai iš JAV

Visi – vieni rečiau, kiti dažniau – apsilankome gimnazijos bibliotekoje ieškodami reikalingų knygų literatūros pamokoms ar laisvalaikiui. Naujų knygų nelabai randame, bet biblioteka pildosi ir anksčiau išleistomis vertingomis knygomis. Iš kur jas gimnazija gauna?

Dvi gimnazistės iš 3d klasės – Goda Letkauskaitė ir Viktorija Grybauskaitė – atlieka netradicinį projektinį darbą: bibliografinį knygų aprašymą. Kokių knygų? Jas iš Amerikos atsiuntė buvęs gimnazijos mokinys V. Kazakevičius.

Gimnaziją knygomis remia ir poetė Eglė Juodvalkė – išeivijos, „bežemių“ kartos, atstovė, žurnalistė, gyvenanti JAV. Ši moteris siunčia knygas iš savo jau mirusio tėvo bibliotekos. Mus

pasiekė jau 3 siuntos – paskutinioji ši pavasarį. Vienos knygos keliauja į gimnazijos biblioteką, kitos – 325-ojo lietuvių kalbos kabineto lentynose.

2011 metais poetė Eglė Juodvalkė lankėsi mūsų gimnazijoje: vedė dvi pamokas 4-ų klasių moksleiviams – „Partizanų tema literatūroje“, pristatė naują savo knygą „Sakalai naktį nemiega“, susitiko su literatų būreliu.

Po šio susitikimo gimnazistai poetei į Čikagą, į Ilinojaus miestą, siuntė laiškus su savo atsiliepimais, įspūdžiais. Štai kokį atsakymą iš poetės gavo mokytoja Regina Grubinskienė:

Gerbiama ir miela Mokytoja, gavau Jūsų laišką su pirmos ir antros pamokos mokinių laiškais. Plasnoju į Pasvalį, kur gerb. Petras Vileišis mojuoja man tūpti ant gimnazijos stogo.

Sėdu, išsisklaidžius juos ant rašomojo stalo, kur stovi puodelis čiobrelių arbatos su lietuvišku medum iš girios, ir pakartotinai, ypač sunkesnėm akimirkom, kai atrodo, kad nieko nebeparašysiu, skaitau. Atviri. Nuoširdūs. Mieli. Sukelia šiltus jausmus. Mes susikalbėjom.

Partizanai. Vėl laisva tėvynė. Meilė Lietuvai. Tai ne žodžiai, kurie teplojami ant kaktos. Kiekvienas kankintas, persekiotas ar žuvęs miško brolis gyvas mūsų visų širdyse.

P. Regina -- ačiū!

Eglė Juodvalkė

„...Po senais ažuolais kilo jie sakalais,

Jie krūtinėmis laisvę apgynė...“

/2011 m. spalį/

Poetė Eglė Juodvalkė mūsų gimnazijoje

Džiugu, kad žmonės, likimo nublokšti į tolimąją Ameriką, nepamiršta savo tėvynės, o ypač džiugina, kad gerbiami tautiečiai, žymūs žmonės rodo dėmesį mūsų gimnazijai. (Beje, draugystė su poetė Egle Juodvalke užsimezgė buvusio gimnazisto, poeto Tomo Taškausko dėka.)

Inesa Židonytė

„Baltos lankos, juodos avys...“

Mūsų gimnazija gali pasidžiaugti ne tik Dailės galerija, bet ir tuo, kad jau keturiolikti metai joje veikia literatų būrelis. Neseniai išleista ir knyga – gimnazijos moksleivių kūrybos almanachas „Baltos pievos“. Tai 2001–2015 m. kūrybinių rinktinė. Į šią knygą sudėta geriausia 32 mokinių literatūrinė kūryba, 7 gimnazistų piešiniai ir 6 autorių meninės fotografijos. Skaitymui galima rasti visko: prozos, dramos, poezijos ir publicistikos. Aišku, dauguma rašančių yra merginos, bet iš visų 32 autorių yra ir 6 vaikinai.

Per visus šiuos 15 metų savilaidos būdu (gimnazijoje) išleista 13 almanachų, kuriuos rengė patys moksleiviai. Jiems padėjo literatų būrelio vadovė, mokytoja Regina Grubinskienė. Idėjos leisti tokį almanachą savo jėgomis autorė yra gimnazijos bibliotekos vedėja Marina Kuodienė.

Jai ši idėja kilo 2001 metais. Pirmieji almanacho leidėjai buvo Paulius Minkevičius ir Aurimas Klivickas. Tai buvo jų, o vėliau ir kitų gimnazistų projektiniai darbai. Kai kuriuos almanachus leido du gimnazistai: vienas rūpinosi turiniu, kitas maketavo. Kiti leidėjai: Živilė Ratkevičiūtė, Justina Mikelėnaitė ir Simona Rumbutytė, Justinas Gruzdas, Mindaugas Kiznis, Gabrielė Punytė, Goda Kondrotaitė, Sandra Grokauskaitė, Žydrūnas Streckas, Lukas Beinoras ir Tomas Gesevičius. Kai kurie iš jų išleido po du ar net tris almanachus.

Yra mįslė „Baltos lankos, juodos avys, kas išmano, tas jas gano“. Būtent iš šios mįslės literatai sugalvojo almanacho pavadinimą, šiek tiek mįslę perfrazavę.

Dar ne visi autoriai matė šią knygą, tad tikimės, kad juos maloniai nustebins. Na, o mes visi šią knygą galime rasti gimnazijos skaitykloje.

Gabija Maziliauskaitė

Redaktorė ir maketuotoja – Iveta Janušauskaitė
Konsultuoja mokytoja Regina Grubinskienė
Redakcijos adresas – 325 kabinetas